

[Handelsministeren.]

rigtigt. Jeg havde for mit Vedkommende ikke til Hensigt under nogen Form at vælge Mænd, som skulde føle sig bundet ved at være blevet valgt af mig, og jeg mener, at en Handelsminister overfor et Spørgsmaal af den Art maatte være forpligtet til at træffe sit Valg ud fra rent saglige Motiver. Den Omstændighed, at de Medlemmer, der skulde sættes ind i dette Udvalg, faktisk var valgt paa Livstid og altsaa blev uafhængige paa samme Maade som Dommerne, gjorde jo ogsaa, at de blev frit stillede i deres Bedømmelse af de Forhold, de kom til at dømme om. Hvis man vil fastholde den nævnte Anskuelse, vilde en Dommer, der var udnævnt af Justitsministeren, jo heller ikke være en fri og uafhængig Mand; han er valgt af vedkommende Justitsminister, han har maaske ønsket at blive valgt af ham, han er maaske hans Partifælle. Men der er jo dog ingen, der vil paastaa, at Dommeren af den Grund er afhængig af Justitsministeren. Og i dette Tilfælde var der faktisk Tale om Dommere, om Mænd, der blev udpeget af Handelsministeren til at øve en bestemt Gerning paa Livstid. Det er jo ikke saaledes, at Handelsministeren havde nogen Beføjelse til efter kortere eller længere Tids Forløb at kassere dem, det er heller ikke saaledes, at naar der var gaaet nogle Aar, skulde deres Mandater fornyes, paa ingen Maade. Jeg maa derfor protestere imod, at Forslaget var udarbejdet saaledes, at man kunde kalde Udvalget for mindre uafhængigt. Men man kan med Rette sige om det Udvalg, der foreslaas i det foreliggende Lovforslag, at det er ikke i Overensstemmelse med London-Resolutionen, thi i denne siges det udtrykkeligt, at der i Udvalget skal være Repræsentanter for Forbrugerne og for Arbejderne, men det er der jo slet ikke Tale om her. Der kan ikke blive nogen Repræsentation af den Art, saaledes som i London-Resolutionen foreskrevet. Det skal jeg nu imidlertid ikke komme nærmere ind paa, eftersom jeg har accepteret det Lovforslag, som Venstre har udarbejdet. At dette heller ikke indeholder Publicitetsprincippet, er udenfor al Tvivl, men jeg skal altsaa ikke komme nærmere ind her-

paa; der er ingen Grund for mig til at uddybe Modsætningen mellem Regeringen og Regeringspartierne paa den ene Side og Venstre paa den anden Side; efter at de nu er blevet enige om at fremme dette Lovarbejde, er der ingen Grund for os til at kritisere hinandens Forslag.

Den ærede Ordfører for Venstre sagde, at der var en Parallel mellem Loven om Erhvervs- og Arbejdsfrihed og det foreliggende Lovforslag. Derom har den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Carl F. Madsen) sagt sin Mening, og jeg kan ganske slutte mig til denne; de to Ting, Loven paa den ene Side og Lovforslaget paa den anden, har ikke noget med hinanden at gøre. Jeg kan meget vel forstaa, at Venstre vil parallelisere, men det er med Urette, man gør det.

Jeg bedrøves over, at Venstres Ordfører nu siger, at Lovforslaget skal henvises til et Udvalg; dør skulde man nu til at modtage allehaande Deputationer og Petitioner. Hvad vil Resultatet saa blive af dette? At Tiden gaar, uden at der sker noget, medmindre man da vil sige paa Forhaand, at de, der vil komme, maa skynde sig og fatte sig i Korthed. Det vil der i Sandhed være god Grund til at sige, thi der har i denne Sag, som nu har staaet paa Folketingets og Landstingets Dagsorden i mere end 10 Aar, været rig Lejlighed for alle interesserede Parter til at melde sig med deres Visdom, deres Protester og deres Forslag. Men hvad har vi set og hørt fra Erhvervsorganisationerne? Ikke andet end Protester, lutter Protester, golde Protester, positive Forslag har der ikke været noget af; de paagældende har protesteret, ikke fordi Lovforslaget har haft denne eller hin bestemte Affattelse, men fordi de overhovedet var imod en Lovgivning paa dette Omraade. De vil blive ved at protestere, og man vil erfare, naar de kommer til Landstinget med deres Protester og Petitioner, at de vil være lige saa renonce paa virkelige Argumenter som tidligere, og at de vil være ude af Stand til — fordi det slet ikke ligger efter deres Indstilling — at komme med Forslag, der kan føre til et positivt Resultat. Jeg maa altsaa beklage, at man nu kunde tænke sig at slaa ind paa denne Vej, hvorved Sagen igen forhaales. Jeg synes ikke, der er nogen Grund for Ven-